

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Cdo/103/2025                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8619200884                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.05.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Vladík            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:8619200884.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T., narodenej T., zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46759875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-1C/16/2019 (pôvodne na Okresnom súde Svidník), o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2024 sp. zn. 8Co/18/2024, takto

### rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má proti žalovanej plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. júna 2022 č. k. 1C/16/2019-152 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 2.500 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že ich priznal úspešnej žalobkyni proti žalovanej v plnom rozsahu, a to aj napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej v poradí prvým rozsudkom z 13. apríla 2023 sp. zn. 17Co/19/2023 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 110 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu. V odôvodnení k primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že nárok je daný, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobkyne nepovolánym osobám je tak závažným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadost'učinenie, ktoré priznáva fyzickým osobám ustanovenie § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a vzhľadom na

závažnosť okolností a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobkyni priznané aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z judikatúry súdov Slovenskej republiky, ktorú zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách a zo zákonnej úpravy nárokov poškodených z trestných činov. S ohľadom na takto stanovovanú náhradu nemajetkovej ujmy sa odvolaciemu súdu javila náhrada priznaná žalobkyni súdom prvej inštancie neprimerane vysoká. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z porovnania výšky odškodnenia, ktoré sa priznáva obetiam násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z. z., ktorá bola v rozhodnom období 4.350 eur, zásade proporcionality nemôže zodpovedať približná polovica, t. j. 50 % tejto sumy, keďže obeť trestného činu má ujmu neporovnateľne vyššiu. Maximálne, pri zistených objektívnych okolnostiach incidentu, môže zásade proporcionality, podľa názoru odvolacieho súdu, zodpovedať 5 % zo sumy 4.350 eur, čo by predstavovalo 217,50 eura. Pri netvrdení a nepreukázaní žiadneho konkrétneho následku v subjektívnej osobnostnej sfére žalobkyne, je podľa odvolacieho súdu namieste vychádzať z polovice tejto čiastky, čo je 108,75 eura, po zaokrúhlení 110 eur. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal čiastočne nesprávny právny záver ohľadom priznanej výšky nároku. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil, žalobkyni priznal sumu 110 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2.1. O trovách konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na ich náhradu voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej odmeny závisela od úvahy súdu. Odvolací súd uviedol, že pri takomto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, preto má právo na plnú náhradu trov konania. Žalovaný poukázal na zásadu úspechu a neúspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP, z ktorej mal podľa neho súd vychádzať, keďže Civilný sporový poriadok nemá ustanovenia, ktoré boli obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (§ 142 ods. 3 OSP), prípadne žiadal aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že aj keď v súčasnom CSP nie je *expressis verbis* vyjadrená zásada, ktorú obsahoval pôvodne Občiansky súdny poriadok (§ 142 ods. 3 OSP), tak súdna prax a judikatúra výkladom ustanovení o trovách konania zotrvala v línii, na základe ktorej v prípade pokiaľ závisí rozhodnutie od úvahy súdu, je namieste priznanie plnej náhrady trov konania. Nestotožnil sa ani s názorom žalovaného, že v danom prípade sa jedná o odborne a časovo nenáročný spor, nakoľko spor o ochranu osobnosti takýmto určite nie je, a aj keď je zrejmé, že argumentácia týkajúca sa základu nároku je totožná v obdobných prípadoch, nemožno túto skutočnosť, bez ďalšieho, posúdiť ako faktor, ktorý by mal zásadný vplyv na rozhodnutie o trovách konania, resp. ich zníženie.

3. Na dovolanie žalovanej odôvodnené podľa § 420 písm. f) CSP Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 27. februára 2024 sp. zn. 1Cdo/119/2024 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. apríla 2023 sp. zn. 17Co/19/2023 v dovolaní napadnutej časti trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Urobil tak z dôvodu, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovanej (§ 387 ods. 3 CSP). Dovolací súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k trovám konania je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd odvolaciemu súdu uložil v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

4. Krajský súd v Prešove uznesením z 26. septembra 2024 sp. zn. 8Co/18/2024 (v poradí druhým rozhodnutím) vec opätovne prejednal a rozhodol o odvolaní žalovanej proti výroku o trovách konania rozsudku súdu prvej inštancie. Výrokom I. priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % a výrokom II. priznal žalovanej voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto náhrad rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

4.1. Odvolací súd v súlade so zákonnými ustanoveniami (§ 396 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy zmeňujúcim rozsudkom právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobcovi priznaná suma 110 eur, vychádzal z toho, že žalobkyňa bola v konaní úspešnou stranou sporu. Zásadu úspechu v spore pri použití § 255 ods. 1 CSP považoval za esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Akcentoval, že stranu sporu (žalobcu) nie je možné zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd.

4.2. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Na základe uvedeného sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. Odvolací súd v tomto smere zdôraznil, že otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 233/2022, pričom ústavný súd v uznesení z 24. 05. 2022 uvedenej spisovej značky konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4.3. Odvolací súd tiež poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020, v ktorom konštatoval, že: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Uviedol, že argumentácia žalovaného, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobcom je dôvodná, avšak v zásade nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcovi súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ bol čo do základu úspešný. Úspech vo veci žalobkyne v prejednávanej veci bol v uznaní základu nároku.

4.4. Výhradu žalovanej v odvolaní, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nevzal na zreteľ jej argumentáciu spočívajúcu v nevyhnutnosti aplikovať ustanovenie § 257 CSP, odvolací súd neuznal. Jeho aplikácia závisí od úvahy súdu, lebo nepriaznivo dopadá na tú procesnú stranu, ktorá bola úspešná a patrí jej nárok na náhradu trov konania, ale protistrana jej pre použitie § 257 CSP nie je povinná tieto trovy uhradiť. Pripomenul, že ustanovenie § 257 CSP je moderačným právom súdu, na ktorom spočíva, akým spôsobom preukázané okolnosti vyhodnotí. Keďže rozhodnutie prvoinštančného súdu sa v odvolacom konaní vo výroku o trovách konania mení v závislosti od rozhodnutia o základe a výške plnenia v rámci odvolacích námietok, odvolací súd skúmal podmienky pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 98/2018 z 02. mája 2018, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Toto zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), alebo zo zásady zodpovednosti za zastavenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinéním, aby tieto trovy uhradila protistrane.

4.5. Reagujúc na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd zdôraznil, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, v ktorom sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. GDPR niektoré údaje považuje za citlivé. Takýmito údajmi sú aj osobné údaje ako

meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré žalovaný sprístupnil nepovolaným osobám. Išlo o totožné údaje nielen u žalobkyne, ale u ďalších osôb v okrese V.. Niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobkyni, ktorá sa bez svojho zavinenia dostala do situácie, kedy jej osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužitú. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania v takom prípade by nebola spravodlivá. Nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobkyne, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobkyni, ktorá ako fyzická osoba musela svoje práva chrániť súdnou cestou. Žalovaná nemôže byť na úkor žalobkyne zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitú údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby porušovateľ povinností pri správe GDPR informácií o žalobkyni bol zvýhodnený a žalobkyni neboli priznané trovy konania, resp. priznané prípadnej nižšej sume.

4.6. Skutočnosť, že žalovaná je v iných konaniach povinná vyplatiť trovy konania právnomu zástupcovi žalobcov, je podľa názoru odvolacieho súdu v tejto veci vo vzťahu k žalobkyni bez právneho významu. Každá jedna vec je individuálna, pričom žalobkyňa sa rozhodla tejto veci individuálne konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať, v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobkyne. Trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jeho právneho zástupcu je iba platobným miestom. Na základe uvedeného odvolací súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by zvýhodnil žalovanú pri rozhodovaní o trovách konania a v prospech žalovanej tak, aby bola aplikovaná právna norma vyplývajúca z ustanovenia § 257 CSP, a preto opätovne o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Žalobkyňa bola, čo do základu úspešná a tak jej patrí plná náhrada trov konania, ktorých výška bude stanovená podľa zákona.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku I. podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP, lebo odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Trvala na tom, aby odvolací súd pri určovaní trov konania, ktoré výlučne spočívajú v trovách právneho zastúpenia využil svoje moderačné právo v zmysle § 257 CSP a trovy konania žalobkyni nepriznal, resp. ich aspoň primerane znížil. Tvrdila, že aj v prípadoch, ak rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, musí žalobca niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných nárokov. Dovolaním napadnuté rozhodnutie považovala za nedostatočné z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie o trovách konania, teda za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. S ohľadom na uvedené navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolací súd v napadnutom uznesení rozsiahlo, podrobne a presvedčivo odôvodnil výrok o trovách konania, a preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva. Argumentácia žalovanej iba čiastočným úspechom je nesprávna, nakoľko v konaní o ochranu osobnosti je rozhodujúce, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy je druhotná a nadväzujúca; aj keby súd nepriznal žiadnu peňažnú náhradu, samotné konštatovanie zásahu zakladá plný úspech žalobkyne a s tým spojené právo na náhradu trov konania. Tento záver potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 225/2020, II. ÚS 233/2022), z ktorej vyplýva, že ak súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, žalobca sa považuje za plne úspešnú stranu v spore bez ohľadu na výšku priznanej náhrady. Podľa žalobcu ani podmienky pre výnimočné nepriznanie trov konania podľa § 257 CSP neboli splnené, nakoľko žalovaná nepreukázala žiadne výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Argument o nepomere medzi priznanou sumou a výškou trov je v sporoch o ochranu osobnosti právne irelevantný, keďže rozhodujúci je zásah do práva, nie výška peňažnej náhrady. Rovnako neobstoí ani tvrdenie, že v konaní sa opakoval veľký počet obsahovo a formálne rovnakých úkonov, žalobca bol zastúpený len v tomto konaní, pričom práve žalovaná je účastníčkou mnohých skutkovo a právne

obdobných sporov zastúpená tým istým právnym zástupcom. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie, že žalovaná bola do sporu reálne donútená; žalovaná totiž neponúkla žalobcovi žiadnu formu mimosúdneho urovnania, hoci bola opakovane právoplatne uznaná jej zodpovednosť za rovnaký zásah do osobnostných práv iných osôb. Ani po týchto rozhodnutiach neprejavila ochotu uznať svoju zodpovednosť alebo ponúknuť akúkoľvek náhradu. Z jej procesného postoja bolo zrejmé, že nebola pripravená na žiadne zmierlivé riešenie, čím sama vyvolala potrebu súdneho konania. Žalovaná nepreukázala existenciu žiadnych ekonomických alebo iných relevantných dôvodov, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov úspešnému žalobcovi. Vzhľadom na jej postavenie a finančné zázemie nebolo možné hovoriť o okolnostiach, ktoré by mohli ohroziť jej finančnú stabilitu. Naopak jej dlhodobé popieranie zodpovednosti a odmietanie mimosúdneho riešenia vylučovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Z uvedených dôvodov žalobkyňa považovala dovolanie žalovanej za neprípustné a navrhla dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd v uznesení veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 29. septembra 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho

rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Uznesením z 27. februára 2024 sp. zn. 1Cdo/119/2024 dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. apríla 2023 sp. zn. 17Co/19/2023 v časti trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie pre vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd mal v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby bolo zrozumiteľné a presvedčivé. Dovolateľka opätovne namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o náhrade trov konania, arbitrárnosť vo vzťahu k zásade úspechu v spore a s tým súvisiace neaplikovanie § 257 CSP, ako aj nevysporiadanie sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

16. Dovolací súd však dovolateľkou uplatňované vady zmätočnosti tentokrát nepovažoval za opodstatnené. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v podstatnom rozsahu vo vzťahu k posúdeniu úspechu strany v spore, ako aj v posúdení otázky neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP dostatočne odôvodnené, lebo z jeho obsahu vyplývajú relevantné dôvody, na ktoré odvolací súd prihliadal, preto ho nemožno považovať za arbitrárne. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Nesprávne právne posúdenie nezakladá existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 24/2017).

17. Rozhodovanie o trovách konania je v sporovom konaní založené na zásade úspechu v spore vyplývajúcej z § 255 CSP, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (m. m. sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, či 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho

voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v konkrétnej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

18. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd poukázaním na skutočnosť, že z pôvodne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti bola žalobkyňa úspešná v rozsahu 110 eur. Vo zvyšku bol jej nárok zamietnutý. V súlade so zákonnými ustanoveniami (§ 396 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy zmeňujúcim rozsudkom právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobkyni priznaná suma 110 eur, odvolací súd patrične označil žalobkyňu úspešnou stranou sporu. Zásadu úspechu v spore aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP považoval za esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Správne akcentoval, že stranu sporu (žalobcu) nie je možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobcu, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde sám bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia. Odvolací súd pri skúmaní podmienok pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP považoval za potrebné zdôrazniť, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES (správne Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES), ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu; podčiarkol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé; takými sú aj osobné údaje ako meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré údaje predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov podľa zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (platil do 25. mája 2018, kedy ho nahradilo GDPR), ktoré žalovaný sprístupnil nepovolaným osobám. Išlo o obdobné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb (približne 160) v okrese V..

19. Z uvedených východísk odvolací súd nevyhnutne prijal jediný správny záver, že niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobkyni, ktorá bez svojho zavinenia sa dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužitú. Pridal k tomu presný postreh, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobkyne, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobkyni, ktorá ako fyzická osoba musela svoje práva chrániť súdnou cestou. Odvolací súd pokračoval v logickej úvahe, že žalovaná nemôže byť na úkor žalobkyne zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitiu údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby žalovaná ako porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobkyni bola zvýhodnená a žalobkyni neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume oproti zákonnému nároku. Legitímne zhodnotil skutočnosť, že to, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov je vo vzťahu k žalobkyni v tejto veci bez právneho významu a zodpovedajúco okolnostiam prípadu dodal, že každá vec je individuálna, kde individuálne žalobkyňa sa rozhodla vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené

alebo očakávané vyplatenia trov konania a zohľadňovať v iných konaniach vyplatené výšky trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu a pre hroziace trovy moderovať nielen ich výšku ale aj celé nepriznanie.

20. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je tak dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Dovolací súd v kontexte toho, že skúmané odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nezakladá porušenie procesných práv žalovanej v miere porušenia jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), považoval za potrebné vziať do úvahy tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku (žalovaná bola zodpovednou osobou za porušovanie osobných údajov GDPR, avšak odmietla uznať základ nároku žalobkyne a ponúknuť jej akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady) a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v danom prípade rozhodne nemožno súhlasiť s námietkami žalovanej, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil, prečo nevidel v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa. Rovnako tak nemožno súhlasiť, že by sa s argumentami predstretými žalovanou, v rámci okolností, ktoré tento prípad sprevádzajú, nezaoberal resp. ich neposudzoval. To, že sa s nimi nestotožnil neodôvodňuje záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Dovolací súd súhlasí s názorom žalobkyne, že na strane žalovanej neexistujú (vzhľadom k výške úkonu právnej služby) ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolností, ktoré viedli k podaniu žaloby a procesný postoj žalovanej v konaní, (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) použitie ustanovenia § 257 CSP vylučuje. Rovnako neprichádza do úvahy považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobcu, lebo rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je stranou v spore vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom, v ktorých ju zastupuje ten istý právny zástupca.

22. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne uzavrel, že o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Žalobkyňa bola čo do základu úspešná v prejednávanej veci a tak jej patrí plná náhrada trov konania, ktorých výška bude stanovená podľa zákona. Pokiaľ odvolací súd skonštatoval zásah do osobnostných práv a žalobcovi priznal plný úspech v spore, patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a príp. v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd sa nezaoberal výpočtom konkrétnej výšky náhrady trov konania, pretože to patrí výlučne do kompetencie okresného súdu (§ 262 ods. 2 CSP). Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach upravených osobitnými predpismi, ktoré umožňujú uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, alebo vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, je tarifnou hodnotou 3.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 5.000 eur, ak sa žiada náhrada

nemajetkovej ujmy v peniazoch. V posudzovanej veci je bez akýchkoľvek pochybností, že spor medzi žalobkyňou a žalovanou bol sporom o ochranu osobnosti. Z citovaného ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. potom vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty. Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná. Z uvedeného dôvodu preto nemôže v tomto type sporov prichádzať do úvahy ani dilema o náhrade z prisúdenej alebo požadovanej sumy.

23. Podľa názoru dovolacieho súdu, ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni proti žalovanej v celom rozsahu, ako aj dôvody, pre ktoré nebolo možné postupovať podľa § 257 CSP. Dovolací súd konštatuje, že výrok rozsudku dovolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

24. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017). Ani právny záver vyplývajúci z uznesenia najvyššieho súdu z 19. marca 2014 sp. zn. 6MCdo/5/2013, týkajúci sa posúdenia účelnosti vynaložených nákladov spojených s uplatnením alebo bránením práva, nie je pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania aplikovateľný; najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6MCdo/5/2013 riešil otázku, či išlo o rutinnú záležitosť, ktorá je zvládnuteľná prostredníctvom administratívy vedľajšieho účastníka, a na ktorú (ne)bola potrebná odborná pomoc zvoleného advokáta s tým, že nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi konania bolo dané ich neúčelnosťou. Rozdelením rozhodovania o trovách konania do dvoch samostatných štádií (oproti OSP), ktoré na seba síce nadväzujú ale majú odlišný účel došlo k tomu, že účelnosť vynaložených trov sa posudzuje až v druhom štádiu pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP). Z toho vyplýva, že pre rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP nie je právne významná okolnosť, ako o samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

26. K tvrdenej arbitrárnosti dovolací súd ešte na okraj poznamenáva, že ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. V kontexte uvedeného dovolací súd k uplatnenej námietke dodáva, že ju nepovažoval za opodstatnenú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v podstatnom rozsahu vo vzťahu k posúdeniu úspechy strany v spore, ako aj v posúdení otázky neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, dostatočne odôvodnené, lebo z jeho obsahu vyplývajú relevantné dôvody, na ktoré odvolací súd prihliadal, preto ho nemožno považovať za arbitrárne. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

27. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalobkyne v spore, ktorej priznal nárok na ich náhradu proti žalovanej v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.